

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ή ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΕ Του Χρήστου Νιάρου

σε μια επιβάτη λεωφορείου της γραμμής Γιάννενα-Αθήνα

Έχεις περάσει από όμορφα μέρη, ανθισμένα, αλλά διαβάζεις και γράφεις συνεχώς και δεν προλαβαίνεις να απολαύσεις όσα γλιστράνε από το τζάμι του λεωφορείου. Θα μπορούσε να ήταν διαφορετική η σειρά αυτή. Και ό,τι γλιστράει να μην γίνεται καθρέφτης για το λίγο και το βιαστικό. Να υπήρχε, λέει, μια εφεύρεση, να γράφαμε στο τζάμι του λεωφορείου και να μας διάβαζαν τα λουλούδια, με τις μυρουδιές και τα χρώματά τους. Σαν παραμύθι, που δεν τελείωσε ποτέ... Και κάπου σκάλωσε, σε μιας νύχτας αστέρι· που όταν έπεφτε, εμείς απλά το κοιτούσαμε, κι ούτε μια ευχή δεν προλάβαμε να κάνουμε. Να αλλάζαμε, λέει, τους ρόλους σε αυτή την διαδρομή. Να 'τανε το έργο αλλιώς. Η φύση όμως, που είναι εκεί πιο πέρα, υπάρχει και χωρίς εμάς. Είναι πιο ωραίο το παραμύθι, όταν το φαντάζεσαι, όμως με την επανάληψη η δύναμη της υποβολής του χάνεται με τα χρόνια. Λίγο η αυτοειρωνεία, λίγο η κούραση, λίγο το όνειρο, στα όρθια και στα καθιστά, μας βρίσκει πάντα να κοιτάμε έξω, να κοιτάμε τα λουλούδια που ποτέ δεν θα γίνουμε, τα δέντρα που ποτέ δεν θα φτάσουμε το ύψος τους. Όμως εσύ δεν κοιτάζεις καν. Διαβάζεις και γράφεις. Αυτά σαν εισαγωγή. Όμως τα ημερολόγια δεν είναι βιβλία, δεν έχουν εισαγωγή. Αδιάκοπα ρέουν, χωρίς αρχή και τέλος. Κι εσύ μάλλον γράφεις το ημερολόγιό σου, γι' αυτό είσαι τόσο απασχολημένη. Το ημερολόγιο μιας ταξιδιώτισσας που μπαινοβγαίνει, χρόνια τώρα, στο δρομολόγιο Αθήνα-Γιάννενα-Αθήνα. Άραγε ονειροπολείς ποτέ, αφήνεις τον εαυτό σου; Έτσι θα περνούσαν ακόμη πιο όμορφα τα νυχτοήμερά σου. Για να προφταίνεις αυτά που χάνεις, που δεν ταξίδεψες, και η απόλαυσή τους να μην αναβάλλεται. Ποιός το 'πε πως η γνώση είναι δύναμη; Και τα παραμύθια των λέξεων τι είναι; Σε μια σελίδα του βιβλίου σου ίσως συναντάς πουλιά να κελαηδούν.

Βλέπεις, γυναίκα βυθισμένη στις γραφές, στο βάθος εκεί, τη γέφυρα του Χαρίλαου Τρικούπη; Δείχνω, και τα δάχτυλα ακουμπούν νοερά στο τζάμι σου, όπως οι υπογραμμίσεις στα σημαντικά και ασήμαντα των ημερολογίων... Ε, βλέπεις; Σαν μια σειρά από πυραμίδες απλώνεται η γέφυρα. Μπορεί να 'ναι και μια όαση στις ερήμους του ορίζοντα, που δεν περιμένεις να ξεπροβάλει. Ίσως να 'ναι σαν τα κεριά του Καβάφη αναμμένα, όλα, να δείχνουν το ταξίδι. Στα ίδια μέρη γυρνάμε, τις ίδιες λέξεις γράφουμε. Εκεί ακουμπάμε. Ακουμπάς το μέτωπό σου στο τζάμι τώρα, έχεις κουραστεί. Σε λίγο το λεωφορείο θα τη διαβεί τη γέφυρα, από το Αντίρριο θα βρεθείς στο Ρίο. Από το Αντί, το αντίπερα, στο εδώ, στην κανονικότητα. Δεν γίνεται αλλιώς. Και η ομορφιά θέλει να γλιστράει, κοντεύει ξημέρωμα. Μου χρωστάς ένα ξενύχτι, ψιθύρισες. Και τράβηξες την κουρτίνα στο τζάμι. Μια ακόμη αναχώρηση από το κανονικό δείχνει χαρακτήρα. Στα κατεπείγοντα των στιγμών μια γουλιά καφές στην χόβολη κρίνεται ανάμεσα στα απαραίτητα.

... Τώρα πια κοντεύεις να βγεις στο Ρίο. Όχι στο Ντε Τζανέιρο, αν και πάντα το ήθελες να πας στη Βραζιλία, να χορέψεις σάμπα στους δρόμους, δίπλα στα τιγρένια κορμιά των όμορφων γυναικών εκείνου του τόπου. Έτσι σου το έχουν πει. Έτσι το έχεις φανταστεί. Όμως είσαι, απλώς, στο Ρίο. Τα υπόλοιπα πρέπει να τα συμπληρώσεις μόνη σου. Συμφωνείς; Μονολογείς, νομίζω, είναι αργά άλλωστε, αλλά είναι όλα καλά αυτή την περασμένη ώρα. Ρίο ντε λα Πλάτα ίσως; Όχι, όχι, μην κάνεις όνειρα! Απλώς Ρίο. Κι αυτό το κόκκινο καράβι, παρα το τολμηρό χρώμα του, μόνο σε ρηχές θάλασσες μπορεί να σε μεταφέρει. Μπορεί όμως και να μην είναι έτσι. Μην είσαι τόσο απαισιόδοξη, χλωμή γυναίκα του λεωφορείου. Πολλά πράγματα μέσα στην νύχτα χτυπάνε κόκκινο. Σαν φλέβα που πάλλεται στον λαιμό δυνατότερα. Ούτε αυτήν την βλέπεις, και όμως είναι εκεί, να σε οδηγεί στη ζωή. Μια αφορμή, το κόκκινο καράβι γίνεται ένα από τα ταξίδια μου σινιάλο. Περνάει τα κύματα, διασχίζει χωρίς φανοστάτες και ταχύτητες θάλασσες, ωκεανούς, γειτονιές, τύχες. Η νύχτα είναι στο κόκκινο, το επιθετικό, το τραβηχτικό, αλλά δεν ρισκάρω αυτή μου την παρόρμηση. Είναι απλώς μια καλή αφορμή. Μάλλον του ημερολογίου σου περιθωριακή σημείωση. Αλλωστε πάνω από την γέφυρα, στο κάθισμά σου, κατά κάποιο τρόπο σε μια σιγουριά της στιγμής και του συγκεκριμένου αριθμού (πάντα, το ξέρω, κάθεσαι στο κάθισμα 16), όλα εκεί έξω κυματίζουν αλλιώς, ακόμη και αν είναι στάσιμα. Είναι θέμα θέασης, φανταζομαι. Πηγαينوέρχονται στο μυαλό μου τα κόκκινα φώτα των συνειρμών μιας νύχτας. Σε άλλους τόπους. Άγνωστους και κοντινούς. Που αν βρισκόσουν εκεί, έστω και για λίγο, ίσως να σταματούσες να γράφεις στο ημερολόγιό σου, ίσως απλώς ξεφύλιζες τη ζωή σου... Θυμάμαι κόκκινα τριαντάφυλλα σε αυλές. Θυμάμαι, ή μάλλον τρέχει το μυαλό μου σε εικόνες. Πέταλο με πέταλο, σαν χαίτη αλόγου που συνεχώς φτιάχνει ξέφωτα. Χείλη και χίλιες και μια και δυο νύχτες με όνειρα, τονισμούς και στίχους συναντιούνται. Γράφουν τις τελείες αλλιώς και ποντάρουν στο απρόβλεπτο, το φευγάτο. Μακραίνει το καράβι, από όσο βλέπω, μένεις πάλι μόνη στην ακινησία της παρατήρησής του. Αυτά τα λέω στον εαυτό μου; Ή σε σένα; Ανοίγω παραγράφους στο παραμύθι που δεν πρόλαβα, που ονειρεύτηκα αλλά και που βλέπω. Λες τελικά το καράβι αυτό, το κόκκινο, να πηγαίνει στη Βραζιλία; Μπορεί να 'ναι ο προορισμός του. Η μοίρα του και ο δρόμος του. Ντοπάρονται οι εικόνες και γω μαζί τους. Και συ μαζί τους. Συντονιζόμαστε. Νομίζω ότι ξέρω πώς νιώθεις, τι σκέφτεσαι. Επιθυμείς τα μακρινά ταξίδια. Τα βιαστικά ταξίδια, τα σύντομα, ξεχνιούνται γρήγορα. Μια απόχρωσή τους μόνο μένει. Φλυαρώντας με τις σιωπές και τα ενδεχόμενα ταξιδιών κάπου αναθεώρησες για λίγο τη μικρή σου δειλία, τη φοβία σου. Ένα καράβι είναι η αφορμή. Μπορεί να 'σουνα καπετάνισσα και πλοηγός. Μπορεί να 'σουνα ταξιδιώτης, λαθραίος, νόμιμος, αλλά τα όνειρα τα κουβαλάς και σε ορίζουν. Πόσες ζωές ζούμε και σε πόσες ζωές ζούμε το ταξίδι τους και είμαστε παρόντες στην στιγμή; Η νύχτα προχωράει και νωχελικά βάφει τον ουρανό με όποιο χρώμα επιθυμώ, με όποιο χρώμα νομίζω ότι επιθυμείς. Η φωνή σου, που δεν φτάνει ως εμένα μέσα από το τζάμι του λεωφορείου - νομίζω μουμμουρίζεις ένα τραγούδι τώρα- τρεχαντήρι με δυο κουπιά, μικραίνει τις αποστάσεις. Παπαρούνες στο βάθος του μυαλού μας, κουρτίνα στην νύχτα απλώνουν. Όνειρα και αλήθειες αλληλοσυμπληρώνονται. Δεν στεγνώνουν τον χορό και το σάλιο τους. Βολεύεσαι πιο χαλαρά. Θα συνεχίσεις με το λεωφορείο, ως τον τελικό προορισμό...

